

תשע פעמים קיבלתי הודעה על הזום. ההודעה הראשונה סיפרה שתהיה השתלמות. בזום. כדי להקל עלינו (אין קשר לחיסכון בעלויות חברה). ההודעה השנייה הודיעה מתי. ההודעה השלישית הבטיחה סיסמא. ההודעה הרביעית הצהירה שזה אירוע חד פעמי שאסור להחמיץ. ההודעה החמישית הבהירה, בשם ההנהלה, שזה אירוע חד פעמי שאסור להחמיץ. ההודעה השישית הייתה מפגן של אימוג'ים מאושרים שצייצו כמה כיף, ניפגש בקרוב. ההודעה השביעית קיימה סוף סוף, צירפה סיסמא. ההודעה השמינית הזכירה שאסור לשכוח את הזום, ההנהלה רואה אותו כחובה שהיא זכות. את ההודעה התשיעית שלחה כרמית, שאלה אם אני זוכרת את הזום. כתבתי: *מנסה לשכוח אבל לא מרשים לי*. כרמית הגיבה באימוג' קורץ, אימוג' צוחק, אימוג' בוכה. פרגנה גם מילים: *זה רציני, תמר. תודיעי בבית שאת מוכרחה להשתתף*.

חייכתי לצג למרות הזום שבעבע בכל חוריי, לא יצא מהם. תמיד

הצחיקה אותי שפת הסתרים שכרמית דיברה בה כשדיברה איתי. תודיעי בבית. כאילו היא לא יודעת שיש חנוך, והוא הבית.

"יש זום הלילה", אמרתי לחנוך בצהריים, אחרי שתמו שידוריו על הבלגן והילדות הרבות. "אני מוכרחה להשתתף בו. השתלמות חובה לכל העובדות בכל הסניפים. תהיה בדיקת נוכחות".

הוא נאנח. "למה העבודה שלך תמיד חייבת להידחף לחיים הפרטיים שלנו?"

"מצטערת". קמתי לפינת הקפה. לפעמים אני מביאה לילדות שקיות סוכר, סוחבת קצת כוסות חד פעמיות בדוגמה שאין אצלנו בצרכנייה. כרמית מרשה. זה רגע נהדר, נדיר, של מחילה. כמעט שווה ערך למתנות מאמריקה. בואו נסלח לאמא ששיחקה בים הגדול בלעדינו.

בפינת הקפה מצאתי דוגמית של קפה ברזילאי מיובש. נכנסתי למשרד של כרמית. היא שאלה, מאושרת: "סיימת עם התקציב-ביצוע של פרנוביץ? מדהימה! אני מיד נכנסת אליו".

"לא התחלתי". דם נקרש בלחיי. ממש הרגשתי אותו, מתייבב ומתמצק על פניי, שני גושים של ארגמן מגוחך. "אני יכולה לקחת את הדוגמית הזאת הביתה? בעלי אוהב קפה מיובש".

"קחי". היא שקעה שוב במחשב. "ושלא תעזי ללכת הביתה לפני שאת מסיימת עם הדו"ח".

נסוגותי לפתח. היא ניתקה ראש ממסך, אמרה: "אל תפשלי אותי הערב. בבקשה. אני מחויבת לוודא שכל העובדות במחלקה שלי משתתפות בזום. תפגיני נוכחות. למרות הבית והילדים. אני יודעת שהם צריכים אותך בערב. הערב אני צריכה אותך יותר".

הבטחתי להתנכח. היא חייכה.

בבית הייתי אשת חיל שקשה למצוא אצלנו בבית בדרך כלל. התרוצצתי ממרפסת הכביסה למטבח, הפעלתי מכונה אחר

מכונה, רוקנתי כיורים, מילאתי סירים, ניקיתי את הרשת של המייבש, דחסתי לתוכו בגדים רטובים. מכונה אחר מכונה. הילדות ביקשו גואש, ופלסטלינה, ועוגיות שנכין ביחד. ואמרתי "לא! לא! לא!!!" לא יכולתי לחשוב על עוד משהו שאצטרך לגרד ולקרצף. הן הביטו בי, מאוכזבות. ותכף ומיד הפסקתי לחשוב, התחלתי להרגיש. פתחתי סולם, הורדתי את הפליימוביל של פסח. הזהרתי שאין להוציא מחדר הילדים, רשמתי על הלוח המחיק בתוך מוחי שאני מוכרחה לכבס אותו.

הכנתי טוסטים, והילדות אהבו אותי מאד. לא סיפרתי להן שבחרתי דווקא בטוסטים כי הם פחות מלכלכים את המטבח. סגורים היטב, ושום ביצה לא נוזלת מהם, צהובה ומטנפת, על רצפה שכבר שטפתי. קילחתי. בצ'יק וצ'ק. בלי בועות סבון מתנפחות, וחיות סול נדבקות לאריחים של האמבטיה. מחצית מהאהבה שאהבו אותי התאיידה על המראה במקלחת. העברתי ניגוב מהיר גם על המראה. ראיתי אותי, לחוצה ולוהטת. טוסט של אישה.

"וואו, הכל לכבוד הזום?" אפילו חנוך, שמכיר אותי, לא האמין כמה חרוצה הייתי. כמה אפקטיבית.

"לכבודך", הדגשתי. הוא חיך, עדיין לא האמין. הלך לחדר להציץ על הילדות הישנות. הלכתי אחריו. ביקשתי שיציץ גם על סלסילות הכביסה הריקות. סיפרתי על כל הדברים שרוקנתי ומילאתי, וסידרתי וניקיתי. כמו ילדה קטנה אספתי ממנו נקודות זהב למבצע שאף אחד לא הכריז עליו, לא הבטיח פרסים. והוא, כמו איש גדול שמכיר אותי, את החיים, סיכם בנימה לא מאמינה: "רק שתיהני מההשתלמות הזאת. שלא תהיי כמו ההוא שגם חטף מלקות, גם שילם קנס".

התיישבתי מול המחשב. בדקתי את הבבואה שלי בחלון הסמוך. מחיתי פירורים של טוסט מהשפה התחתונה. דחפתי לבנדנה שערות סוררות מהמצח, ומעל האוזניים. פתחתי מייל. נענית להזמנה החגיגית של הזום. כרמית שלחה הודעת צ'אט דחופה:

לא לשכוח להתחבר. מחכה לכן! צירפה את המפרט של האירוע. אפילו לא טרחתי להוריד אותו. ידעתי אותו בעל פה. הרצאה של המנכ"ל. הרצאה של סמנכ"לית השיווק. פאנל של המנהלים האזוריים. דברי סיכום של היו"ר.

הסטתי מבט למטבח. חנוך עמד מעל הסירים שמילאתי, טעם מהם.

"הוא גם גורש מהעיר", עדכנתי אותו.

"מי?"

"ההוא שגם שילם קנס, גם חטף מלקות".

"אה", נזכר חנוך. "טיפש".

הנהנתי, מצוברחת. זה הולך להיות הערב הכי משעמם בתולדות הערבים המשעממים, וכמה שילמתי עליו. אישה טיפשה.

הגולם גמר להרהר, שאל אותי אם אני רוצה להתחבר עם וידיאו. סימנתי שכן. קמתי למטבח לקחת תפוח. פתחתי מקרר. סגרתי. יותר קל להגניב צימוקים לפה. לא היו צימוקים בארון. לקחתי חמוציות. לקחתי גם את ספר הספרייה שאני לא מצליחה לסיים. תקעתי שתי סיכות בבנדנה. שלא תחליק. אין הרבה עובדות חרדיות בחברה, ואני הנציגה היחידה של בני ברק.

עד שחזרתי למחשב, המצגת של המנכ"ל עמדה על השקופית השלישית, וכרמית נזפה בי בהודעת צ'אט אישית.

נורא ניסיתי להקשיב. אבל שמונה בערב היא לא השעה שלי. היא השעה של הפיג'מה. של סוף יום נעים ומטושטש. לא העזתי לדפדף בספר. אז דפדפתי בין המשתתפים. מאות מסכים פצפונים, כינויים שלא אמרו לי כלום. גל המלכה. 0546689750. משפחת רוזן. N1995. חיפשתי אותי, רק כדי לוודא שהסיכות עושות את העבודה והבנדנה לא גלשה לשום מקום. עברתי הלאה. אנשים מול זום הם סיפור מרתק. פראץ מול מסך. לפעמים יש רמז לכתפיים. תמונה על הקיר מאחור. חתולות

מייללות חוצות את הצג מקצה לקצה. ובני חורין שאין להם חובה שהיא זכות. הכי מצאה חן בעיניי טליה 36 עם ערימת הכביסה בתוך הלול. חייכתי אליה. היא בהתה בי. כמעט כתבתי לה הודעת צ'אט אישית: *מותר לשאול על מה את חולמת?* לא כתבתי. לא ענייני. ואסור. חוץ מזה, אחרי שנייה תפסתי שהיא לא בוהה בי. מרוכזת במצגת של המנכ"ל. צחקתי לעצמי, כמעט נחנקתי מהחמוצית שהכנסתי לפה. אם מישהי צפתה בי ברגע ההוא, השתלם לה.

חיפשתי את החרדיות האחרות של החברה. התפללתי תפילה לא חברית ולא יפה שהן נראות כמוני, מרוקנות. ובלי נברשות קריסטל משתלשלות באלגנטיות מהתקרה (כרמית עוד תשמע ממני!)

LOL, אישה עם קוצים צחורים בשיער ופירסינג בגבה לעסה תפוח מול המסך. ביסים ענקיים, תאוותניים. כל ביס שלה חשף את שיניה הטוחנות, את הענבל בקצה הלוע. הלשנתי עליה לחנוך.

"מה מתחשק לך?" הוא בירר. "הקוצים, הפירסינג או התפוח?"

"הפירסינג". המשכתי לדפדף בין המסכים. אנשים בוהים. בוהים. בוהים. עוד חתולה. וכלב. נחיריים. מישהו כנראה נרדם על המסך. מישהי. ממצמצת מול הצג, נאבקת בגרגר אבק שנכנס לה לעין או בעיפפות נוראית. כתמים כהים מעל לחיים חיוורות. האופציה השנייה. חרדית. או דתייה. חרדית. זיהיתי את המטפחת הוורודה מהבזאר. היו לה גם פנים של חרדית. אם כרמית הייתה אומרת לי את המשפט הזה, הייתי מתרגזת נוראות. אבל כרמית לא תגיד אותו. עברה הכשרה מיוחדת להעסקת חרדים, ומאז היא קוראת לחנוך 'הבית'.

איש נכנס למסך הפצפון של מישהי. ציצית מעל גופייה. כפכפים כחולים. כל הפרטים המיותרים האלה נרשמו בראשי, משום מה. כאילו שיש לי נפח בלתי מוגבל של זיכרון.

הוא אמר משהו למישהי. מישהי הגיבה. לא הסתובבה. הוא האדים. צעק. הסתכלתי עליהם. והיא, אולי ניחשה שאני מסתכלת, אולי סתם נדלק בה האינסטינקט בעד הגנת הפרט, הניחה כף יד שמאל על הצג. לטשתי אישונים באצבעותיה. התעכבתי על כל אחת מהן. אגודל. אצבע. אמה. קמיצה. זרת. ראיתי את הכריות, נלחצות אל הצג, מועכות עליו טביעות. זירת פשע שאף אחד לא יחקור. וכל כך קטנה הייתה כף היד שלה מול המסך הרחב, הגדול. לא הסתירה שום דבר. דרך הרווחים בין האצבעות, ומעליהן, ומתחתיהן, ראיתי הכל. כמו חתיכות של חיים שמישהו זרק. היא דיברה. הוא התכופף. לפת חפץ שהיה על השולחן שלה. לא הצלחתי לקלוט מה הוא היה. הכל קרה מהר מדי. סוג של ריבוע. סגול. עף באוויר אל עורף שלא ראיתי. לא ראיתי הכל. הראש של האישה התנדנד מעט. התחבט באיזה כיוון לבחור, לאן ליפול. קרס קדימה. הבזק של מטפחת ורודה על כל המסך. ואז כלום. האיש גהר מעבר לכיסא הריק עכשיו. חיפש את הכפתור לכיבוי המצלמה. מצא.

חושך. סוף סוף.